

Hồi 151

Tư môn đại kế

Tôn Ân đứng bên Tây ngạn Dĩnh Thủy ngắm dòng sông nước chảy triền miên không dứt, hàng trăm thứ cảm xúc gặp nhau trong đầu.

Đêm qua vào lúc dòng sông bị chặn lại, Biên Hoang Tập đã lọt vào tay y và Mộ Dung Thùy. Bên tai tựa hồ còn vang vang tiếng chuông từ Chung lâu báo hiệu tình hình khẩn cấp, tiếp đó là cả hai bên tấn công và phòng thủ đều rơi vào tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

Hàng vạn con ngựa, bò, dê, lừa thân mình bốc lửa bị tiếng pháo trúc và lửa khói làm cho kinh hoàng từ Dạ Oa Tử xông ra bốn phương tám hướng, điên cuồng dẫm đạp lên đầu những kẻ ngăn chặn, đột xuất trùng vây. Hoang nhân can đảm và bản lĩnh cười trên lưng đám súc vật phát cuồng lao vào rừng hoang. Những người không thể chạy trốn theo cách này đành nghe lệnh Kỷ Thiên Thiên hạ khí giới đầu hàng.

Kỷ Thiên Thiên đích xác là một nữ tử đầy trí tuệ có thể co cũng có thể duỗi, để bảo vệ tính mạng hơn sáu ngàn người, nàng đã bỏ qua cơ hội đào tẩu của mình, ở lại đồng cam cộng khổ với những người khác.

Cũng nhờ có nàng lưu lại mà Hoang dân đầu hàng không bị giết sạch. Tại hội nghị thảo luận về đầu hàng, nàng không chút e dè dùng lý đầu lý, gây nên ấn tượng rất sâu sắc trong lòng Tôn Ân.

Không trách Tạ An yêu thương nàng đến thế, Đạo Phúc phá lệ động chân tình, cả Mộ Dung Thùy cũng phải xem nàng như một món chiến lợi phẩm quý hiếm nhất.

Cảm xúc của y lại không phải vì Kỷ Thiên Thiên mà sinh ra, chỉ vì nghĩ đến Tạ An mà liên tưởng tới nàng, tới quan hệ giữa nàng với Tạ An.

Gặp Kỷ Thiên Thiên giống như gặp kình địch lớn nhất trong đời y, thiên hạ đệ nhất danh sĩ Tạ An.

Trước đó một canh giờ, y nhận được tin tức chính xác từ Kiến Khang truyền đến, mười ngày trước Tạ An bệnh nặng từ trần ở Quảng Lăng, di thể sẽ được đưa về an táng tại Tiểu Đông Sơn ở Kiến Khang.

“An Thạch bất xuất, tương như thương sinh”.

Tạ An đã ra đi, thiên hạ sẽ biến thành cục diện như thế nào?

Tạ An tập hợp xung quanh mình toàn bộ những nhân vật trọng yếu của Nam triều, ảnh hưởng đối với cao môn đại tộc từ Hán triều đến nay không người nào sánh bằng. Một ngày còn Tạ An, Tôn Ân thủy chung vẫn không đủ dũng khí tiến công Kiến Khang. Bởi vì y hiểu rõ hơn bất kỳ ai tài năng vận trù sách lược, quyết thắng ngoài ngàn dặm của Tạ An.

Phù Kiên chính vì coi thường Tạ An mới có chiến bại Phì Thủy.

Hiện tại rốt cuộc là cơ hội đã tới tay.

Đáng tiếc là Tạ An đã xuôi tay về trời, Tạ An là đối thủ xuất sắc nhất, cũng là người y kính trọng nhất, Trung Nguyên không còn Tạ An, ráng chiều trên đỉnh Tây sơn tựa hồ mất đi vẻ rạng rỡ.

Y cần lập tức trở về miền Nam phát động Thiên Sư đạo khởi nghĩa trên toàn quốc, tăng cường áp lực đối với Tạ Huyền, nếu mà có thể gây ảnh hưởng làm cho nội thương Tạ Huyền phát tác, nhất mệnh ô hô thì thật lý tưởng.

Chỉ cần có thể chiếm cứ Biên Hoang Tập lâu dài là y có thể nắm chắc phần thắng. Nếu có thể hóa thân thành hai người, một ở lại giữ Biên Hoang Tập, một người mau chóng quay về Hải Nam, như thế thiên hạ hẳn sẽ là của tân Hoàng triều với quốc giáo là Thiên Sư đạo. Chỉ tiếc là y không có thuật phân thân.

Y không yên tâm về Biên Hoang Tập vì biết rõ Yến Phi không chết mà còn mạnh hơn, hiện tại đang ở đâu đó ngoài Tập rình rập y.

Lúc này Từ Đạo Phúc và Lư Tuần đến bên quỳ một gối thi lễ, cùng hô: "Thiên Sư vạn an!".

Tôn Ân liếc nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Dậy đi".

Từ Đạo Phúc và Lư Tuần vươn người đứng dậy, Từ Đạo Phúc nét mặt hơi không tự nhiên.

Tôn Ân nhìn kỹ Từ Đạo Phúc cười nói: "Nghe nói đêm qua Đạo Phúc uống hết cả một vò Tuyết Giản Hương, say sưa bất tỉnh nhân sự phải có người đưa về, có chuyện đó không?".

Từ Đạo Phúc trừng mắt nhìn Lư Tuần, ủ rũ gật đầu.

Tôn Ân thung dung nói: "Bất kỳ ai mất đi một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành như Kỷ Thiên Thiên mà đi uống chút rượu là chuyện rất thường tình, không thấy đau lòng mới là bất thường. Bất quá đại trượng phu sinh ra ở thời loạn lạc, dẫu kích nhất thời chỉ có thể làm tăng thêm lịch duyệt, dù cho mưa gió tới bởi cũng phải đứng vững mới có cơ hội báo thù rửa hận. Ta rất hiểu Mộ Dung Thùy là người như thế nào, chính y cũng

hiểu rõ hơn ai hết, nếu cưỡng bách Kỳ Thiên Thiên thì chẳng khác nào đốt đàn nướng hạc, đâu còn ý vị gì nữa. Vì vậy chỉ cần người nhanh chóng chinh phục miền Nam rồi mang quân Bắc phạt, lật đổ sào huyệt của Mộ Dung Thùy để cứu Kỳ Thiên Thiên. Đạo Phúc, đây là lần cuối cùng người say rượu vì Kỳ Thiên Thiên, không được có lần sau”.

Từ Đạo Phúc hết sức chăm chú nghe, thần quang trong mắt dần dần rùng rục, nghe xong động dung nói: “Đạo Phúc biết rồi”.

Bầu trời tối dần, tinh tú bắt đầu xuất hiện.

Tôn Ân hơi hột như nói một chuyện không liên can gì đến mình: “Ta không có tham vọng làm hoàng đế. Tương lai thống nhất thiên hạ rồi, đạo thống của ta sẽ do Tiểu Tuần kế thừa y bát, được chân truyền Hoàng Thiên Đạo Tạng Công; bảo tọa hoàng đế giành cho Đạo Phúc, nhưng phải lập Thiên Sư đạo làm quốc giáo, tôn đại sư huynh của người làm quốc sư. Vì sư sẽ lánh đời tu đạo để coi xem phúc duyên tiên đạo có đến với mình trong đời này hay không”.

Lư Tuần và Từ Đạo Phúc vội quỳ xuống tạ ơn.

Tôn Ân không thể không giải quyết mâu thuẫn nội bộ trước khi triển khai sự nghiệp vĩ đại thống nhất Nam Bắc. Hiện tại lương đại truyền nhân nhất trí về lợi ích, lại có mình chủ trì ở trên, đương nhiên quan hệ tốt đẹp, đồng tâm hiệp lực. Nhưng nếu Thiên Sư đạo không thể khuếch trương thế lực, e rằng sẽ tranh giành quyền lực với nhau. Vì vậy bây giờ đưa ra viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai cho hai người, vừa khích lệ chí khí, vừa tăng thêm lạc quan cho bọn họ.

“Đứng dậy đi!”.

Hai người đứng lên, nét mặt tuy còn bàng hoàng nhưng không giấu được vẻ phấn chấn. Từ Đạo Phúc thì vì có thể trở nên chúa tể thiên hạ, Lư Tuần thì vì được truyền Hoàng Thiên Đạo Tạng Công hân mớ ước xưa nay.

Tôn Ân nói: “Ta với Tiểu Tuần phải lập tức trở về Nam, Biên Hoang Tập giao cho Đạo Phúc toàn quyền xử lý. Chiếm được Biên Hoang Tập không dễ, giữ được càng không dễ, khi chưa xây dựng xong tường thành bốn bề đều có nguy cơ. Bọn ta trở về sẽ thiết pháp ngăn trở Nam triều khiến chúng không thể nhìn ngó gì đến phía Bắc nữa”.

Lại tiếp tục nói: “Quân ta sẽ lưu lại năm ngàn người để giữ Biên Hoang Tập, còn lại sẽ theo Tiểu Tuần trở về. Đạo Phúc phải bỏ hết ân oán cá nhân, lấy đại cục làm trọng. Đến khi Biên Hoang Tập hồi phục sự thịnh vượng xưa kia tiếp tục trở thành trung tâm chuyển vận mậu dịch Nam Bắc, chúng ta sẽ như hổ thêm cánh, miền Nam sẽ không

một thế lực nào kháng cự nổi. Hừ! Những kẻ phản bội rồi sẽ có ngày nếm mùi cay đắng, chúng ta không cần tranh khí nhất thời!”.

Hai người đều hiểu mấy câu sau cùng là nhằm vào Nhiếp Thiên Hoàn lâm trận thoái lui. Hân hữu mới thấy Tôn Ân biểu lộ ý tứ trong lòng, như vậy có thể thấy đối với Nhiếp Thiên Hoàn y đã thực sự nổi giận.

Tôn Ân đột nhiên thở dài, ngưng mục nhìn về phía Tây Biên Hoang Tập nói: “Yến Phi vẫn sống, mà tinh thần còn mạnh mẽ hơn, khó nắm bắt hơn, giáo hoạt hơn nhiều”.

Hai người yên lặng không nói gì.

Đêm nọ Tôn Ân đánh trọng thương Yến Phi, nhưng bị Nhâm Thanh Thị đánh lén từ phía sau, không thể đuổi theo bồi thêm một đòn để kết liễu tính mệnh chàng, lại còn bị chàng phản kích mà thụ thương. Tôn Ân lập tức quyết định bỏ qua Nhâm Thanh Thị để truy theo Yến Phi nhưng không kết quả.

Hiện tại Yến Phi rốt cuộc thương thế đã hoàn toàn hồi phục.

Tôn Ân lại tiếp tục nói: “Cái ngày Biên Hoang Tập bị phá, Kỷ Thiên Thiên khéo thi hành trận hỏa ngu hỏa mã giữ vững Dạ Oa Tử, đến tận lúc trời sáng mới đầu hàng, khiến chúng ta vô phương truy kích Hoang nhân trốn khỏi Biên Hoang Tập. Số lượng nhân mã tuy không quá bốn ngàn nhưng lại là lực lượng tối tinh nhuệ của Biên Hoang Tập. Có thể khẳng định sau khi bọn chúng chấn chỉnh lực lượng sẽ quay lại phản kích. Đạo Phúc phải cẩn thận ứng phó, tuyệt không thể sơ hở”.

Lư Tuần nói: “Hy vọng kế hoạch dẫn xà xuất động của Mộ Dung Thùy thành công để chúng ta an tâm xây thành”.

Tôn Ân nói: “Hoang nhân tuy thiệt hại nặng, nhưng vẫn chưa thể tính là đã thất bại. Nước có thể chìm thuyền, cũng có thể chở thuyền, việc xây thành phải dựa vào Hoang nhân, thịnh suy của Biên Hoang Tập cũng do ở nỗ lực của Hoang nhân, thế nhưng bọn họ cũng chính là họa trong gan ruột ta. Đạo Phúc phải thi hành chính sách gần gũi với người dân, phải để cho họ tiếp tục được hưởng quyền lợi như trước, Biên Hoang Tập mới có thể trở thành một cấu kiện thống nhất, nếu không sẽ chỉ là một gánh nặng cho chúng ta mà thôi”.

Từ Đạo Phúc cung kính đáp: “Đạo Phúc sẽ không làm Thiên Sư thất vọng”.

Tôn Ân thở dài: “Bất quá nếu không thể làm gì được thì phải ưu tiên bảo tồn thực lực”.

Lư Tuần ngậy người nói: “Tình huống đó làm sao có thể xuất hiện được?”.

Tôn Ân lại đang nghĩ đến Yến Phi, suy đi tính lại xem có nên bỏ hết mọi chuyện tiến vào Biên Hoang tìm chàng giết đi để trừ khử mối họa tâm phúc.

Đoạn lại mau chóng từ bỏ ý định này, nhân vì y phải lập tức trở về Hải Nam, nếu để Nhiếp Thiên Hoàn thừa cơ cắn trộm thì bao nhiêu năm nỗ lực sẽ trôi theo dòng nước.

Ngửa lên trời cười lớn, thân hình phát phơ lướt về hướng Nam, cất giọng ca vang: “Tả thủy trí bình địa, các tự đông bắc nam tây lưu. Nhân sinh diệc hữu mệnh, an năng hành thán phục tọa sầu! Chúc tử dĩ tự khoan, cử bôi cự tuyệt ca lộ nan, tâm phi mộc thạch khởi vô cảm? Thôn thanh trịch trạch bất cảm ngôn”.

Giọng ca theo y đi xa dần, vang vọng hai bờ Dĩnh Thủy.

Nhìn theo bóng dáng Tôn Ân dần khuất xa, hai người hết sức xúc động. Tôn Ân bằng lời ca chẳng những phát tiết niềm cảm khái dâng lên do cái chết của Tạ An, mà còn có ý an ủi động viên Từ Đạo Phúc đang đau lòng vì chuyện Kỷ Thiên Thiên, ngầm khích lệ hẳn.

Tạ An mất đi báo hiệu một thời đại mới đang đến, quyền lực của Nam triều tập trung quanh ông bắt đầu tan rã. Tân thời đại sẽ thuộc về Thiên Sư đạo.

Lư Tuần và Từ Đạo Phúc mỗi người theo đuổi dòng suy nghĩ của mình. Từ Đạo Phúc mong muốn chấn hưng sự nghiệp, chỉ có thế mới có cơ hội rửa sạch mối kỳ sỉ đại nhục bị cưỡng đoạt mất Kỷ Thiên Thiên.

oOo

Yến Phi đứng trên một cao điểm bên ngoài tiểu cốc nhìn về phía Biên Hoang Tập.

Trên đỉnh Chung lâu cờ xí của Mộ Dung Yên quốc và Thiên Sư đạo tung bay theo gió thị uy với Hoang nhân, đại biểu cho mối thù không thể hóa giải giữa đôi bên.

Yến Phi chưa bao giờ muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, tiếc thay trong thời đại chiến tranh Hồ Hán hỗn loạn này, vũ lực là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề.

Chàng cảm ứng thấy Tôn Ân, so với trước đây cảm giác còn mạnh mẽ và rõ ràng hơn. Thậm chí chàng biết có thể thông qua liên hệ tâm linh kêu gọi Tôn Ân đến để phân định lại thắng phụ, nhưng hiện giờ chàng đang cần phải đặt Kỷ Thiên Thiên ở vị trí trọng yếu nhất.

Tiểu cốc ở phía sau chỉ còn lại những dấu vết kinh tâm động phách của chiến tranh, mọi thứ đều đã thay đổi.

Vầng trăng từ bên đối ngạn Dĩnh Thủy từ từ leo lên cao, từ vầng trăng tròn khuyết chàng tính ra thời gian thai tức liệu thương đã hơn mười ngày, trong lòng dâng lên tư vị cổ quái tái thế làm người.

Keng!

Từ phía khu rừng rậm cách ngoài một dặm truyền đến thanh âm binh khí dụng nhau chát chúa, Yến Phi động tâm, toàn tốc lướt tới khu vực phát ra tiếng động.

oOo

Lưu Dụ đi theo ả thị tỳ tới góc Tây Bắc phủ Thứ sử, vượt qua rừng trúc tới một tòa tiểu lâu hai tầng, tứ phía thanh u tựa như thoát ly trần tục.

Không ngờ Thứ sử phủ lại có một nơi đẹp thế này, nghĩ đến sắp gặp gỡ người ngọc, tâm tình càng thêm hào hứng.

Ả tiểu tỳ từ phía sau đẩy gã một cái, biểu thị muốn gã tự mình tiến vào tiểu lâu.

Lúc này Lưu Dụ vẫn chưa biết ả thị tỳ là người của Tạ Chung Tú hay người của Vương Đạm Chân, nếu là tỳ nữ của Vương Đạm Chân thì khi bọn họ cùng nhau bỏ trốn tất sẽ phải đưa ả theo, nếu ả ở lại ắt bị Vương Cung xử tử, gã sao đủ nhẫn tâm để chuyện ấy xảy ra? Bèn nói: “Tỷ tỷ xưng hô thế nào?”.

Tiểu tỳ hạ giọng nói: “Tôi không phải là tỷ tỷ gì, tên là gì cũng không cần ngài để ý, tốt nhất là quên tôi đi, mình bạch chưa?”.

Nói xong vội vã bỏ đi.

Nghe vậy là biết ả là ái tỳ của Tạ Chung Tú, vì thế mới biết rõ tình hình nghiêm trọng.

Tạ Chung Tú chịu giúp Vương Đạm Chân, chuyện này có thể coi là bằng hữu thực sự, bởi vì đối với chuyện hai người trốn khỏi Tạ gia chỉ có hại mà không lợi.

Lưu Dụ dẹp bỏ tâm tình, ngang nhiên cất bước tiến vào tiểu lâu.

“Ui! Chàng đến rồi!”.

Lưu Dụ vừa đẩy cửa bước vào chưa kịp nói gì, Vương Đạm Chân mang theo một làn hương thơm ngát sà vào lòng gã, với thói quen gìn giữ bảo thủ xưa nay của nàng, cử chỉ nhiệt tình này quả là bất ngờ.

Vương Đạm Chân ôm chặt lấy gã, hơi thở hỗn hển nói: “Chàng không dối tôi rồi, tôi nhìn vào mắt là biết chàng quan tâm đến Đạm Chân rồi”.

Tràn đầy ôn hương nhuyễn ngọc, hai tấm thân đụng chạm mê người, nhịp tim và huyết mạch hòa làm một, trời rung đất chuyển, bao nhiêu đề phòng của Lưu Dụ triệt để tan vỡ, trái tim gã như tan chảy thành nước.

Nàng đã trở thành hy vọng duy nhất trong tương lai của gã, vì nàng bất kể thứ gì cũng có thể vứt bỏ, hà huống hiện giờ gã đâu còn gì mà mất?

Lưu Dụ đưa chân đóng cửa lại, bế nàng tới góc phòng, đặt nàng áp vào tường, tìm đôi môi thơm hôn ngẫu nhiên.

Vương Đạm Chân hết sức nhiệt tình đáp ứng, nếu gã nghĩ đến chuyện chiếm đoạt thân thể nàng, chắc hẳn cũng không bị phản đối.

Hai cặp môi rời nhau.

Hai người bốn mắt quẩn quít, mọi chuyện không cần nói thêm một lời.

“Ui da!”.

Vương Đạm Chân cắn mạnh vào vai gã, si mê nói: “Có lúc tôi thật sự muốn chém chàng cả ngàn nhát dao, chỉ chút nữa là tức chết đi được!”.

Lưu Dụ bị cắn đau mà trong lòng cảm thấy ngọt lịm, song mục loé lên thần sắc kiên định vô bờ, nói: “Đạm Chân đã nghĩ thông suốt chưa?”.

Vương Đạm Chân giận dữ: “Không thông suốt là chàng ấy, trên đường đi trước lúc gặp chàng, tôi đã định trốn đi Biên Hoang Tập tìm các người, may sao ông trời có mắt cho Đạm Chân gặp chàng”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Lúc ấy nàng còn chưa biết ta là người thế nào, sao đã coi trọng ta?”.

Vương Đạm Chân nhún vai nghịch ngợm nói: “Huynh thấy khó hiểu a? Tại Bắc Phủ binh chàng là nhân vật truyền kỳ, không có chàng thì trận Phì Thủy hươu chết vào tay ai vẫn còn chưa biết”.

Bao nhiêu nghi hoặc còn lại của Lưu Dụ như bị một nhát chổi quét sạch, trầm giọng nói: “Chúng ta cần rời khỏi Quảng Lăng”.

Vương Đạm Chân nói: “Không những chúng ta phải rời khỏi Quảng Lăng, mà đêm nay đã phải đi rồi”.

Lưu Dụ thất thanh nói: “Đêm nay?”.

Vương Đạm Chân dậm chân bực bội nói: “Sớm nay cha vừa đến Quảng Lăng, đến lúc tôi không còn được tự chủ nữa. Ông ấy biết rõ tôi không muốn gả cho cái tên Ân Sĩ Duy không có một chút khí khái nam nhi ấy, trước khi đính hôn đã sai người giám sát tôi thật chặt”.

Lại nói: “Chàng biết chuyện này không?”.

Lưu Dụ gật đầu.

Vương Đạm Chân hoan hỉ trừng mắt nhìn gã, đôi mắt tựa như muốn nói: “Thôi chàng đi! Cũng quan tâm người ta cơ!”.

Lưu Dụ nhú mày: “Ta thật không hiểu lệnh tôn, Ân Trọng Kham và Hoàn Huyền quan hệ mật thiết, Hoàn Huyền thì luôn có tham vọng làm hoàng đế, quan hệ thân thuộc với Ân Trọng Kham có cái gì hay chứ?”.

Vương Đạm Chân nói: “Tôi không cần biết chuyện của cha, chỉ cần có chàng là được. À! Chàng có thể nghi ngờ người ta, tôi thì đối với cuộc sống khuôn phép quy củ đã chán ngán đến tận cổ từ lâu rồi”.

Lưu Dụ chút nữa không khống chế được bản thân, may mà nghĩ lại thời gian và địa điểm đều không thích hợp, hít thở sâu một hơi nói: “Thật ra ta giả trò gì bảo đảm tiểu thư sẽ biết ngay. Hảo! Đêm nay chúng ta sẽ đi được càng xa càng hay, nàng có kế hoạch gì không?”.

Vương Đạm Chân mắt nhìn băng khuâng, bộ ngực phập phồng lên xuống hết sức quyến rũ. Thở nhẹ nói: “Chuyện này không ai biết, kể cả Chung Tú, nàng chỉ cho rằng tôi và chàng nói đôi ba câu chuyện riêng, hoặc lén lút yêu nhau, vì nàng coi Ân Sĩ Duy cũng không thuận mắt, hơn nữa lại ghét cha tôi và Ân Trọng Kham kết thân với nhau”.

Lưu Dụ cuối cùng cũng hiểu rõ Tạ Chung Tú trong chuyện này có vai trò gì, chỉ biết chép miệng tán thưởng lòng can đảm của người con gái sinh ra trong cao môn đại tộc, cũng hiểu được tâm tình chán nản của họ đối với những cuộc hôn nhân nhuộm màu sắc chính trị.

Sự thực những cuộc hôn nhân của đa số nữ nhân Tạ gia đau khổ hơn là hạnh phúc, Tạ Chung Tú do đồng cảm mà trợ giúp một tay cũng là điều tự nhiên.

Còn nếu Tạ Chung Tú phát giác hai người chạy trốn thì sẽ thế nào gã cũng chưa có thời gian nghĩ đến, nhưng có thể khẳng định nàng sẽ không tiết lộ bản thân từng gián

tiếp tham gia, dù có bị phát hiện chân tướng thì tối đa cũng chỉ bị trách mắng vài câu. Tạ Huyền còn đó thì cho dù là ai cũng chẳng dám làm gì nàng.

Vương Đạm Chân ghé sát vào tai Lưu Dụ nói: “Đêm nay canh đầu, tôi sẽ mượn cơ nghỉ ngơi ngấm lưu lại ở hậu viên lánh sau cây quế chờ chàng, từ giây phút đó tôi sẽ thành người của chàng, mọi chuyện đều do chàng tác chủ, chàng phải đối xử tốt với Đạm Chân...A!”.

Lưu Dụ áp miệng vào cặp môi hồng thắm một lúc lâu sau mới buông ra nói: “Dù là thiên hoàng lão tử chặn đường cũng không cản được Lưu Dụ đến với nàng. Đêm nay khi chúng ta vượt thành rời khỏi Quảng Lăng, nàng không còn là con gái nhà cao môn đại tộc nữa, mà ta cũng không còn là phó tướng Bắc Phủ binh. Nàng nghĩ thông chưa? Không hối hận chứ?”.

Vương Đạm Chân ý loạn tình mê nói: “Lưu Dụ ơi! Đạm Chân vĩnh viễn không hối hận. Cha có bảy người con gái, bớt đi một thì có đáng gì chứ? Từ xưa đến giờ cha không hề tôn trọng ý nguyện của tôi”.

Lưu Dụ cố hết sức mới ép mình rời khỏi thân hình quyến rũ của nàng, trầm giọng nói: “Ta phải về thôi! Nhớ kỹ ước hẹn canh đầu đêm nay”.

Vương Đạm Chân rướn lên hôn vào môi gã, đoạn lưu luyến bước đi.

Nhìn theo hình bóng mỹ lệ của nàng, Lưu Dụ biết mình đã có quyết định sáng suốt nhất đời, chỉ có như thế làm người mới có ý nghĩa.

- o O o -